

Don Miguel legde zijn geweer aan (Blz. 589).

zij, tot oneer der beschaafde volken, door karige zelfzucht en schandelijk wantrouwen is vervangen.

Guerero werd door de Indianen naar hun beste vermogen onthaald.

Nadat hij zooveel gegeten en gedronken had als zijne behoeften vereischten, nam Wimpa het woord weder op:

— Wil mijn bleeke broeder mij nu aanhooren? vroeg hij. Zijn zijne ooren geopend?

— Mijne ooren zijn geopend, hoofdman, ik zal u aanhooren met al de aandacht die ik bezit.

— Verlangt mijn broeder zich aan zijne vijanden te wreken?

— Ja, riep Guerero met drift.

— Maar zijne vijanden zijn sterk, zij zijn talrijk; reeds is mijn broeder bezweken in den strijd, dien hij tegen hen heeft durven wagen; een man, wanneer hij alleen is, is zwakker dan een kind.

— Dat is waar, prevelde de generaal.

— Als mijn broeder aan den Witten-Beer en aan Wimpa wil toestaan wat zij van hem vorderen, zullen de roode opperhoofden hem in zijne wraakneming ondersteunen en ver-

binden zij zich om hem te doen slagen.

Een koortsachtig rood overvloog het gelaat van Guerero en eene krampachtige rilling deed zijne leden sidderen.

— *Voto a brios!* bromde hij met eene sombere stem, welke voorwaarde gij mij ook zult opleggen, ik neem die aan, als gij mij zult dienen zooals gij zegt.

— Dat mijn broeder zich niet te lichtvaardig verbinde, meesmuilde de Indiaan; onze voorwaarde is hem nog onbekend, misschien zou hij zich later beklagen.

— Ik herhaal u, antwoordde Guerero ferm, dat ik uwe voorwaarde onderschrijf, wat zij ook wezen mag; laat mij haar dus oogenblikkelijk kennen.

De omzichtige Indiaan aarzelde of veinsde althans te aarzelen meer dan drie minuten lang, die voor den Mexicaan eene eeuw schenen; eindelijk besloot hij er toe zijn voorwaarden aan den generaal kenbaar te maken.

Met eene listigheid eigen aan de Indianen wanneer zij iemand moeten in de doeken rollen, dischte hij hem een verhaal voor dat aan het ongelooflijke grensde, maar dat nochtans door de feiten zelven was bevestigd.

Op enkele oogenblikken kende Guerero gansch de geschiedenis van Bellarosa en waar ze verborgen was.

Ook vernam hij dat Wimpa smoorlijk op de Witte-Lelie verliefd was die hem door den Spotter in medehulp van Don Miguel werd ontrukt.

Hij eischte van den generaal dat hij zou helpen de Witte-Lelie terug in de handen van Wimpa te bezorgen, hetgeen hem het best zou lukken, vermits hij talrijke betrekkingen onderhield met de blanken en het hem zeer gemakkelijk zou geweest zijn een zijner mannen als medehelper in het kamp van Don Miguel af te vaardigen.

De Witte-Beer zou zijn tweehonderd krijgslieden ter beschikking stellen van den generaal zoo hij verkrijgen kon wat hij wenschte, namelijk zijn invloed te gebruiken bij het opperhoofd-bevelhebber der Heilige stad, met wien hij nog onderhandelingen had aangeknoopt in naam der Mexicaansche Regeering om Bellarosa en haar dochtertje uit te leveren, en de Witten Beer, die Bellarosa in het kamp van Cassa had gekend, zou haar tot vrouw nemen.

De oogslag van Wimpa bij het uitspreken van den naam Bellarosa schitterde, misschien broeide er in zijn ziel ook wel een plan om de schoone Blanke den Witten-Beer bij nadere gelegenheid uit de klauwen te ontfutselen.

— Maar, deed de generaal opmerken, mijn mannen zijn langs alle kanten verspreid, ik kan dus het eerste deel van uw voorstel niet aannemen.

Wimpa lachte.

— Mijn bleeke broeder zal tevreden zijn, antwoordde hij. Ik zal hem de mannen terugbrengen.

— Wanneer?

— Als ge mijn voorwaarden aanneemt.

Don Guerero liet het hoofd op de beide handen zinken en zat verscheidene minuten onbeweeglijk; diezelfde man die eens tot den dood zijner dochter besluiten kon, deinsde terug voor het onteerend en verfoeilijk voorstel dat hem gedaan werd; zulk eene voorwaarde scheen hem erger dan de dood.

De twee Indianen zaten te wachten, als stomme en schijnbaar onverschillige getuigen van den heftigen strijd, gestreden in het binnenste van den man, die voor hunne blikken sidderde en dien zij zochten te verleiden.

Zij bespiedden de hachelijke worstelingen tusschen zijne goede en booze neigingen, en berekenden in koelen bloede de kans van het welslagen hunner snoode bedoelingen, terwijl zij hunne hoop bouwden op de overwinning die het kwaad in zijn hart behalen zou.

De strijd duurde echter niet lang.

Don Guerero hief het hoofd op en sprak met eene bedaarde stem en met een gelaat dat geen de minste ontroering verried:

— Welaan! het zij dan zoo, het lot is geworpen; ik neem uwe voorwaarden aan en zal mijn woord houden; maar houdt gij eerst het uwe.

— Dat zullen wij, antwoordden de Indianen.

— Eer de zon achtmaal zal ondergaan, voegde Wimpa er bij, zullen de vijanden mijns broeders in zijne macht zijn, en zal hij naar welgevallen over hen kunnen beschikken.

— Zeg mij intusschen wat ik doen moet, hervatte Guerero.

— Hoor ons ontwerp, zei Wimpa.

En nu begonnen de drie mannen samen het plan te overwegen dat zij volgen zouden om het best hun doel te bereiken.

Daar dit plan zich echter weldra van zelf voor onze oogen zal ontwikkelen, zullen wij het driemanschap rustig laten beraadslagen, om ons met andere personages bezig te houden, op welke wij volgens den loop van ons verhaal thans moeten terugkomen.

HOOFDSTUK XX

OP WEG

De personen in de tent van don Miguel vereenigd, konden hunne verbazing, ja hun schrik niet verbergen bij de onverwachte verschijning van Evraert, die daar bleek, bloedend en met gescheurde kleederen voor hen stond.

De schilder was aan den ingang der tent blijven staan en liet zijne verwilderde blikken wankelmoedig rondweiden, terwijl zijn gelaat allengs eene uitdrukking van diepe treurigheid en moedeloosheid aannam.

Don Miguel en de anderen, ofschoon aan het wisselvallige leven der woestijn gewoon en bezield met een moed die, in menige ruwe proef gehard, zich niet licht verwonderde of van geen vrees wist, ontroerden echter geweldig, en vermoedden een of ander groot ongeluk.

Evraert stond altoos even stom en onbeweeglijk.

Don Miguel was de eerste die zijne tegenwoordigheid van geest terugkreeg en macht genoeg over zich zelven bekwam om den bloedenden man te ondervragen.

— Wat schort u, Evraert? vroeg hij met eene stem die hij te vergeefs ferm poogde te houden, welk noodlottig bericht schijnt gij ons te komen brengen?

De Vlaming streek zich eenige keeren met de hand over het klamme gelaat, en na nogmaals een onzekeren en verlegen blik in het rond te hebben geworpen, gelukte het hem eindelijk met eene doffe en onduidelijke stem te antwoorden:

— Ik heb u een verschrikkelijk nieuws aan te kondigen!

Het hart van de jagers kromp onwillekeurig ineen; zij overmanden echter hun ontroering en don Miguel antwoordde op kalmen toon:

— Laat het wezen wat het wil, wij moeten het welkom heeten, want wij kunnen niets anders verwachten; spreek dus, vriend, wij hooren u aan.

Evraert aarzelde opnieuw, een koortsachtig rood vloog over zijn gelaat; maar hij deed eene uiterste poging en sprak:

— Ik heb u verraden! Lafhartig verraden!

— Gij, riepen al de aanwezigen, even ongeloovig als verbaasd de schouders ophalend.

— Ja, ik!

Deze twee woorden werden uitgesproken op beslissenden toon, als door iemand wiens partij reeds bepaaldelijk gekozen is, en die zich ridderlijk verantwoordelijk stelt voor eene daad die hij inwendig afkeurt.

De aanwezigen zagen elkander twijfelmoedig aan.

— Hm! mompelde Don Miguel het hoofd schuddend, ik zie wel, daar steekt iets onbegrijpelijks achter. Maar laat aan mij de zorg over om het op te helderen, vervolgde hij tegen zijne makkers, die zich gereed maakten om den Vlaming met vragen te bestormen; ik weet het best hoe ik hem aan 't spreken kan krijgen.

Evraert bewilligde met een stilzwijgenden wenk in dit verzoek en liet zich op een leger van pantervellen neerzinken, ofschoon altijd met een scherp uitvorschenden blik op don Miguel gericht.

Don Miguel stond op van den bisonsschedel waarop hij tot hiertoe gezeten had, trad naar Evraert en legde hem de hand op den schouder. De Vlaming sidderde bij deze vriendschappelijke aanraking, hief het hoofd op en wierp een treurigen blik op den ouden jager.

— Mijn hemel, Evraert! riep deze met een bemoedigenden lach, ik geloof waarachtig dat wij daareven onze ooren hebben hooren tuiten. Zeg mij toch eens, mijn kameraad, wat is er gebeurd? Waarom stelt gij u zoo verschrikt aan, alsof de hemel ons op het hoofd zou vallen? Wat beduidt dat voorgewende verraad, waar gij u zelven van beschuldigt en dat ik bij voorbaat voor mijne verantwoording neem, daar ik het geluk heb u sedert eenigen tijd te kennen; ik zeg u, het is eene schreeuwende onmogelijkheid.

— Geef u maar niet zoo sterk bloot om mijnentwil, mijn broeder, antwoordde Evraert met eene holle stem, ik heb de wet der prairiën geschonden, ik heb verraad gepleegd, zeg ik u.

— Maar, in 's hemels naam, verklaar u dan! Gij zult toch te onzen nadeele geen verbond hebben gesloten met die honden van Kamantsje, onze doodsvijanden! Zulk eene veronderstelling zou al te belachelijk zijn.

— Ik deed erger dan dat.

— O, o! Maar wat deedt gij dan?

— Ik heb... begon Evraert aarzelend.

— Wat hebt gij?

— ...Ik heb Guerero de vrijheid geschonken.

— Kan dat mogelijk zijn? riep don Miguel driftig uit.

Evraert boog bevestigend het hoofd.

— O! riep de jager, rampzalige! wat hebt gij gedaan?

— Ik heb geen moordenaar willen zijn! antwoordde Evraert edelmoedig.

Zooveel opoffering trof hen in het diepste des harten en zij moesten hem vergiffenis schenken, te meer daar de zaak afgedaan was.

Don Miguel wees thans op al het gevaarlijke dat het feit na zich zou slepen, dat Wimpa een gevaarlijke bondgenoot verzekerd bleef en de strijd juist om de edelmoedigheid van Evraert onmogelijk werd, alsook de redding van Bellarosa en Lydia.

— Dus, besloot hij, ziet ge van den strijd af en zoudt ge Guerero nogmaals sparen?

— Neen, neen, riep Evraert, dood aan het ondier! Weet gij wat die man gedaan heeft? Nauwelijks zag hij zich, door mijn toedoen, in vrijheid, of hij vergat oogenblikkelijk dat ik zijn redder was geweest en poogde mij op een verraderlijke wijze het leven te ontrukken, dat ik hem had terug gegeven. Zie deze gapende wond op mijn hoofd, vervolgde hij, met een duw het verband wegrukkende dat om zijn hoofd was gelegd, dat is het bewijs der dankbaarheid dat hij mij heeft achtergelaten eer hij wegging.

Al de aanwezigen lieten een uitroep van afgrijzen hooren.

Evraert, wiens beklemming intusschen geweken was, verhaalde thans tot in de kleinste bijzonderheden wat er had plaats gehad.

De jagers luisterden met de grootste aandacht en toen hij zijn verslag had gedaan, bleef alles nog een poos stil.

— Wat zullen wij doen? begon eindelijk don Miguel treurig; nu kunnen wij weder van voren af aan beginnen; een ding is vooreerst zeker, het ontbreekt in de prairie niet aan slecht volk waarmede die man zich verbinden kan.

— Wij moeten er een einde aan maken, zeide Goedsmoeds, want de oogenblikken zijn kostbaar; wie weet wat de schurk doet, terwijl wij hier staan te overleggen. Laten wij het kamp ten spoedigste opbreken en ons naar Quiepa-Tani begeven, de meisjes moeten onverwijld gered worden; wat ons betreft, wij zullen de misdadige kuiperijen van den onverlaat wel weten te leur te stellen, wanneer zij rechtstreeks tegen ons gewend worden.

— Ja! riep Evraert, op weg! onverwijld op weg! God Geve dat wij nog tijdig genoeg aankomen!

En hiermede zijne zwakheid en zijne wonden vergetende, stond hij driftig en vastberaden op.

Don Miguel hield hem terug.

— Een oogenblik, sprak hij, wij moeten eerst overleggen. Op de mogelijkheid van verraad moet men in de woestijn altijd rekenen. gij hebt er in mij het bewijs van. Verdubbelen wij dus onze voorzorg. Goedsmoeds en zijn troep moeten, onder mijn geleide, dadelijk op weg gaan om don Guerero te vervolgen; geloof mij, het gewichtigste punt voor ons is dat wij ons van den aartsschelm persoonlijk verzekeren, en bij God! om dit doel te bereiken zweer ik u dat ik alles doen zal wat menschelijkerwijs gedaan kan worden; ik voor mij heb thans weer eene verschrikkelijke rekening met hem te vereffenen, voegde hij er bij, op een toon van moeilijk verkropten haat dien niemand kon misverstaan.

— Maar de meisjes dan? riep Evraert.

— Geduld, jongen; als gij zooveel kracht bezat als goeden wil, zou ik u de eer hebben voorbehouden om haar in het toevluchtsoord te gaan opsporen; maar deze taak zou voor u, gekwetste, te zwaar zijn; laat dus aan Goedsmoeds de zorg over om die te volbrengen, wees verzekerd dat hij er zich behoorlijk van zal kwijten.

Evraert greep hem bij de hand en die met warmte drukkende, zeide hij:

— Uw raad is zeer goed; in de tegenwoordige omstandigheden is het de eenige dien we volgen kunnen; wij moeten tegenover onze vijanden fijn tegen fijn spelen om hunne listen te verschalken.

Er werd overeengekomen dat de manschappen zich in twee groepen zouden splitsen die elk een anderen weg zouden inslaan. Men zou elkander terugvinden op enkele mijlen ten Westen van de Heilige Stad, op een plaats den *Hemelschen Vierweg* geheeten.

De *Zwarte Eland* werd gelast met het bevel over den tweeden troep, terwijl *Arendskop* bevel zou voeren over den eersten.

Weldra kwam het gansche kamp in beweging.

De Chichimeka's gingen druk aan 't werk om de verschansingen te slechten en af te breken, de wagens te laden, de paarden te zadelen en wat meer te doen was; kortom, ieder maakte zich gereed op een overhaast vertrek.

— Heb ik u niet hooren zeggen, vroeg don Miguel aan zijn vriend, dat gij door den Spotter zijt geholpen?

— Ja, zei Evraert.

— Heeft het opperhoofd zich dan van u reeds gescheiden?

— Geenszins; hij is mij naar het kamp gevolgd, en zijne vrouw ook.

— God zij geloofd, hij zal mij in mijne onderneming kunnen bijstaan; hij is een dapper en beproefd krijgsman; zijne hulp is, zou ik meenen, voor het gelukken van mijn plan hoogst noodig. Waar is hij?

— Hier dicht bij, gaan wij samen naar hem toe, ik heb hem ook nog iets te zeggen.

De beide jagers verlieten de groote tent; weldra zagen zij den Spotter voor zijn vuur zitten, bedaard zijne calumet rookende; de Witte Lelie zat stil naast hem, gereed om op zijne minste wenken te letten.

Toen het opperhoofd de jagers zag aankomen, legde hij zijn pijp neer en groette hen beleefd.

Evraert wist dat de Indiaan reeds verscheidene opsporingen had gedaan om het spoor te ontdekken dat don Guerero bij zijn vlucht had nagelaten; van den uitslag dezer opsporingen dacht hij zich te bedienen om zijn vijand verder op te zoeken en na te zetten.

Het opperhoofd gaf hem onverwijld de noodige inlichtingen, en stelde hem het papier ter hand waarop hij zijn onderzoek had geteekend; de jager stak het zorgvuldig in zijn borstzak en prevelde met blijkbare zelfvoldoening:

— Ha, ha! met deze aanwijzingen zal ik het eerste gedeelte van zijn spoor wel weten te vinden, en met Gods hulp weldra het overige.

Intusschen had don Miguel zich naast den Spotter neergezet.

— Blijft mijn roode broeder nog altijd bij zijn voornemen om naar zijn stam, ginds over het Rotsgebergte, terug te keeren? vroeg hij.

— De Sachem is reeds sedert lang afwezig, antwoordde de Indiaan; zijne kinderen verlangen zeer om hem weder te zien.

— Goed! zei de jager, dat behoort ook zoo: de Spotter is een beroemd opperhoofd, zijne kinderen hebben hem noodig.

— De Chichimeka's zijn te verstandig om mij noodig te hebben, de afwezigheid van een enkel krijgsman meer of min maakt voor hen niet veel uit.

— Mijn broeder is wel nederig, maar zijn hart verlangt toch naar het dorp zijner vaderen.

— Zoo doen immers alle menschen?

— Dat is waar, de liefde tot zijn land is den mensch aangeboren.

— Gaan de bleekgezichten hun kamp opbreken?

— Ja.

— Trekken zij naar den kant van het groote zoutmeer, naar hunne steenen dorpen terug?

— Neen, zij gaan op eene groote bisonsjacht uit, in de prairiën, aan de overzijde van de « groote rivier met de gouden golven ».

— Ooah! riep het opperhoofd met zekere teleurstelling: dan zullen vrij wat maanden verloopen eer ik mijn broeder wederzie.

— Hoedat, hoofdman?

— Gaat de groote jager dan niet mede met zijne broeders?

— Neen, zei don Miguel kortaf.

— Ooah! mijn broeder schertst; wat zullen de bleekgezichten doen wanneer hij hen niet vergezelt?

— Ik ga naar den kant der zon.

De Indiaan ontstelde en keek den spreker aan met een doordringenden blik.

— Naar den kant der zon! prevelde hij in zich zelven.

— Ja, hernam don Miguel, naar de altoos groene prairiën in het land van het riet, aan de boorden van de schoone rivier Waterzon.

Een koude rilling liep den Indiaan over het lijf, maar don Miguel hield zich of hij er niets van bemerkte, ofschoon hij de verschillende gemoedsbewegingen van den Sachem nauwkeurig gadesloeg, wat moeite deze ook aanwendde om zijn gelaat in een strakke plooi te zetten.

— Mijn broeder doet verkeerd, riep hij een oogenblik later.

— Waarom?

— Mijn broeder weet zeker niet, dat het land waarvan hij spreekt heilig is; nog nooit heeft de voet van een blanke het ongestraft betreden.

— Dat weet ik, antwoordde de jager onverstoord.

— Weet mijn broeder het, en blijft hij dan toch bij zijn plan om er heen te gaan?

— Ja.

Nu volgden er tusschen de twee mannen eenige minuten van diep stilzwijgen; de Indiaan blies met snelle teugen den rook uit zijn calumet.

Hij scheen zijne ongerustheid niet meester te kunnen worden.

Eindelijk nam hij het woord weder op:

— Ieder onzer heeft zijne lotsbestemming, zeide hij op dien ernstigen toon die aan de Indianen bijzonder eigen is, mijn broeder stelt zonder twijfel groot belang in deze reis?

— Uitermate; ofschoon ten volle bekend met het gevaar dat mij in die streek wacht, ga ik er heen voor zaken van het grootste gewicht en gedreven door een wil die sterker is dan de mijne.

— Goed! ik verlang niet om in de geheimen mijns broeders door te dringen; het hart van een mensch hoort hem zelven toe, hij alleen kan er in lezen; de Spotter is een machtig Sachem, hij zelf moet ook dien weg uit en zal zijn blanken broeder beschermen, mits dezes bedoelingen edel en goed zijn.

— Dat zijn ze.

— *Ooah!* Mijn broeder heeft het woord van een opperhoofd. Ik heb gezegd.

Na deze woorden gesproken te hebben nam de Indiaan zijn calumet weder op en rookte stil voort.

Don Miguel was te goed met de zeden der Indianen bekend om hem langer lastig te vallen.

Hij stond vroolijk op, wel voldaan dat het hem gelukt was zich de medewerking van zulk een machtigen bondgenoot te verzekeren en haastte zich met het noodige voor zijn vertrek gereed te maken.

Op hunne beurt waren de Chichimeka's gedurende het bovengemeld gesprek niet werkeloos gebleven; Goedsmoeds had zijn volk zoo sterk aangezet dat alles reeds klaar stond: de wagens bespannen en beladen, de ruiters in den zadel, met de karabijn op de rechter dij, slechts wachtend op het eerste signaal tot den marsch.

Don Miguel koos onder zijne bende een vijftiental oude, in den krijg geoefende Indianen uit, op welke hij meende het meest te kunnen betrouwen.

Hij voegde hun eenige woorden toe om hen zijne voornemens te doen kennen en stelde hen onder het bevel van den Zwarten Eland, met uitdrukkelijken last hem in alles te gehoorzamen, zoo goed alsof hij zelf hun aanvoerder was; dit zwoeren hem de Indianen met een luid hoerah.

De andere afdeeling, onder bevel van Arendskop, zette zich ook op weg.

De eerste sloeg links in de richting der bergen en de andere volgde den oever van den Rubio.

In het kamp bleef niemand achter dan don Miguel, Evraert, de Spotter, de Witte-Lelie en twee bedienden.

Wanneer de afdeelingen aan den gezichteinder verdwenen waren, trad eensklaps uit het struikgewas een blanke te voorschijn die heel bezweet was en van een verren tocht vermoeid scheen.

Hij liet zich voor de voeten van don Miguel vallen.

De mannen stoven verschrikt op.

Wie was die vreemdeling?

Nadat hij eenigen tijd uitgerust had, vertelde hij dat hij op reis was van de Vereenigde Staten naar Mexico, zijn vaderland, en in een hut, die verlaten scheen, den nacht had doorgebracht.

In den morgen werd hij eensklaps gewekt door het luik dat plotseling werd opengeworpen en toegang verleende tot een woesten Indiaan.

Zijn bijl grijpen en op hem toespringen was voor hem maar een oogenblik geweest.

Met geheven bijl bedreigde hij den Indiaan die, zoo schielijk overvallen, wijken moest.

Don Miguel ondervroeg hem lang en kon vernemen dat hij zich door allerlei listen had weten te onttrekken aan de aanvallen van Indianen, waaronder zich ook Blanken bevonden.

Don Miguel wist genoeg.

De ontsnapte was overvallen geweest door de bende van Wimpa en Guerero.

Verder gaf de Mexicaan, die zich Casova noemde, allerlei inlichtingen over de plaats waar de Indianen zich bevonden.

Hij werd bij don Miguel ingelijfd en zou als gids de beste diensten kunnen bewijzen.

Het laatste troepje bestond dus uit zes mannen en eene vrouw, in alles zeven personen.

De jager had zijne geheime redenen waarom hij niet verkoos op weg te gaan voor dat de zon onder was en het geheel donker zou zijn.

Nauwelijks was de dagtoorts aan den benevelden horizont verdwenen of de nacht daalde snel en het landschap werd bijna oogenblikkelijk in de diepste duisternis gedompeld.

Wij hebben reeds meermalen doen opmerken dat op de lagere breedte tusschen de keerkringen, de schemering niet bestaat, of ten minste zoo gering en kort van duur is, dat de nacht om zoo te zeggen zonder overgang op den dag volgt.

Don Miguel had sedert het vertrek der beide eerste detachementen geen woord gesproken en geen voet verzet; zijne kameraden hadden, zonder twijfel om gelijksoortige redenen als de zijne, dit gedrag van hun kommandant stilzwijgend gevolgd; maar zoodra was de nacht niet gedaald of de jager scheen te ontwaken.

— Op marsch! riep hij met eene krachtige stem.

Allen stonden op.

De jager wierp een bespiedenden blik in het rond.

— Laat uwe paarden maar hier, zeide hij, wij hebben die niet noodig: het is geen reis die wij thans beginnen, maar een menschenjacht; wij moeten vrij zijn in al onze bewegingen en het spoor dat wij volgen is zeer moeilijk. Juanito, gij moet bij de paarden blijven, totdat gij nadere bevelen van ons ontvangen zult.

— Ik zou liever mede zijn gegaan en mijn meester niet verlaten hebben, zeide hij.

— Dat begrijp ik, maar ik heb een moedig en kordaat man noodig om op deze dieren te passen, en wist daarvoor niemand beter te vinden dan u; overigens hoop ik dat gij niet lang alleen zult blijven; daar wij intusschen niet weten welken weg wij volgen of welke hindernissen wij ontmoeten zullen, moet gij u eene hut bouwen. Gij kunt op de jacht gaan en alles doen wat gij goedvindt, maar onthoud dat gij hier niet van daan moogt zonder mijn bevel.

— 't Akkoord, compadre, antwoordde Juanito; al zou uwe reis ook zes maanden duren, kunt gij zeker zijn dat gij mij hier bij uwe terugkomst vinden zult.

— Goed, zei don Miguel dan, ik maak staat op u.

Thans floot hij, en oogenblikkelijk kwam zijn mustang naar hem toe, legde zijn schranderen kop op den schouder van zijn meester die hem met de hand streelde en zachte woordjes gaf.

Het was een edel dier, vrij groot en flink, met een klein hoofd maar vurig schitterende oogen; zijne breede borst en fijne maar sterkgespierde beenen kenmerkten hem als een onvermoeiden draver.

Don Miguel nam de *reata* of lasso die aan den zadelknop hing en wikkelde zich dien om het lijf en met een zacht klopje op het kruis van den mustang, zag hij hem met zeker verdriet van hem wegstappen.

De tochtgenooten van don Miguel hadden, behalve hunne wapenen, den noodigen voorraad levensmiddelen bij zich, bestaande in *pemmican* of gedroogd en fijn gestampt bisonvleesch, en geroosterde maïskorrels.

— Gaan wij op marsch! riep de jager, terwijl hij zijn buks schouderde.

— Op marsch! herhaalden de anderen.

— Goede reis en welslagen! riep Juanito met een gesmoorden zucht, die duidelijk genoeg te kennen gaf hoe 'n leed het hem deed, dat hij niet met hen mocht medegaan.

— Dank u, antwoordden de avonturiers.

Zoodra zij het kamp verlaten hadden, namen zij de zoogenaamde *Indiaansche linie* te baat, dat is, zij marcheerden achter elkander, zoodat de tweede man juist in de voetstappen trad van den eersten, de derde in die van den tweeden, en zoo vervolgens tot aan den zesden of laatsten, met dien verstande, dat deze zooveel mogelijk de voetsporen uitwischte door hem en de vorigen op den weg achtergelaten.

Juanito volgde hen eenige minuten met leede oogen tot zij den heuvel af waren waarop het kamp gelegen was, en vlijde zich toen bedroefd bij het vuur neder.

— Hm! bromde hij, ik zal het hier wel eenzaam en eentonig hebben; kom, wat zal ik er tegen doen, het kan niet anders!

Met deze philosofische aanmerking stak de deftige Mexicaan zijne cigaret op en begon vreedzaam te rooken, naar de blauwe kringetjes turende, die in het schijnsel van zijn vuur zichtbaar waren en door het zachte koeltje in alle richtingen werden voortgedreven.

Hij genoot den geur van zijn zuivere Havanatabak, met de onverstoorbare kalmte van een echt Indiaanschen Sagamore (Sachem).

HOOFDSTUK XXI

EENE JACHT IN DE PRAIRIËN

In de Nieuwe Wereld reizende, namelijk als men op Indiaansch grondgebied komt en niet gaarne door de Roodhuiden wil zijn opgespoord, moet men wel zorg dragen zijn tocht in eene tegengestelde richting te beginnen, b.v. wanneer men naar het Westen gaat moet

men doen alsof men naar het Oosten trok, met een woord dezelfde beweging in acht nemen als een schip, dat door tegenwind overvallen, verplicht is te laveeren, en telkens een halven gang naar den anderen oever moet maken, om langzamerhand en ongemerkt het punt te bereiken waar men eigenlijk wezen wil.

Don Miguel was te goed met de listen en sluwheid der Indianen bekend, om niet op deze wijs te werk te gaan.

Ofschoon de tegenwoordigheid van den Spotter eenigermate een waarborg was voor de veiligheid van den behoedzamen jager, kon hij niet weten met welke Indiaansche horde hij wellicht in aanraking zou komen en besloot hij het zóó aan te leggen, dat hij door geen hunner kon worden ontdekt of met list overrompeld.

Fenimore Cooper, de onsterfelijke beschrijver der Indianen in Noord-Amerika, heeft ons in zijne voortreffelijke werken met de listen der Tuscaroras, Moëganen en Hurons bekend gemaakt, wanneer deze schandere wilden de nasporingen hunner vijanden zoeken te ontgaan; maar bij al onze bewondering voor de behendigheid van den jongen Uncas, die heerlijke type van het volk der Delawaren — wier laatste held hij echter niet geweest is, daar deze stam, ofschoon in geringen getale, nog heden bestaat — moeten wij zeggen, dat de Indianen op het gebied der Vereenigde Staten, slechts kinderen zijn in vergelijking der Comanchen, der Apachen, der Pawnes, en andere volkeren in de groote prairiën ten Westen van Mexico, die overigens in ieder opzicht hunne meesters mogen genoemd worden.

De reden hiervan is hoogst eenvoudig en laat zich licht begrijpen.

De stammen van het Noorden hebben nimmer een geregelden of machtigen staat uitgemaakt, elk derzelven hield zich afzonderlijk en bestuurde, om zoo te zeggen, naar de luimen zijner beperkte behoeften; de familiehoofden of individus, uit welke zij bestaan, vereenigden zich zelden met hunne naburen en leidden sedert onheugelijke tijden een rusteloos nomadenleven.

Ook hebben zij nooit anders bezeten dan de, wel is waar, zeer ontwikkelde natuurlijke eigenschappen van menschen, die gestadig in de wouden en wildernissen leven, namelijk eene verbazende vlugheid in 't loopen, een allerfijnst gehoor en een scherpte van gezicht die aan het wonderbare grenst, eigenschappen, in een woord, die men ook bij de Arabieren vindt en, over 't algemeen, bij zwervende volken in iederen hoek der aarde.

Wat hunne slimheid en behendigheid betreft, zij hebben die van de wilde dieren geleerd, en behoefden deze slechts na te volgen.

De Indianen in Mexico bezitten, behalve de boven aangeduide hoedanigheden, nog overblijfsels eener vroegere, vrij ver gevorderde beschaving, die sedert de verovering door de Spanjaarden zich wel in ontoegankelijke schuilhoeken heeft teruggetrokken, maar met dat al werkelijk bestaat.

De afzonderlijke stammen beschouwen zich onderling als een geheel: het Amerikaansche volk.

Dit Amerikaansche volk, voortdurend in strijd aan de eene zijde met de Spanjaarden en aan de andere met de wilde stammen van het Noorden, heeft zich gedwongen gezien om zijne krachten te verdubbelen, ten einde deze twee geduchte vijanden het hoofd te bieden; hunne nakomelingen hebben van lieverlede afgelegd wat in hunne zeden schadelijk was, en daarentegen die hunner onderdrukkers aangenomen, om hen als het ware met hunne eigen wapenen te bestrijden; deze taktiek hebben zij zoo ver weten te drijven, dat zij niet alleen voor het vreemde juk, ja voor een geheelen ondergang zijn bewaard gebleven, maar tevens volleerde meesters zijn geworden in het uitvinden van de fijnste sluipmiddelen en krijgslisten; hunne ideeën hebben zich allengs uitgebreid, hun verstand is ontwikkeld en zij overtreffen, als men het zoo noemen kan, hunne vijanden in diplomatische behendigheid.

Dit alles is zoo waar, dat het de meest beschaafde indringers uit Europa niet alleen nimmer gelukt is hen ten onder te brengen, maar zelfs niet om zich van hunne periodieke invallen te ontslaan welke invallen de Voudas in hunne bloemrijke taal, de *Mexicaansche maan* noemen, en gedurende welke zij straffeloos alles verwoesten wat zij op hun doortocht ontmoeten.

Kan men werkelijk als wilden beschouwen, menschen, die voorheen door den schrik der hun onbekende vuurwapenen en bij het zien van paarden, — een dierensoort welker bestaan hun niet eens bekend was, — gedwongen werden zich in het ontoegankelijke gebergte terug te trekken, maar des ondanks, hun terrein voet voor voet bleven verdedigen en in sommige streken zelfs geslaagd zijn om hun oud grondgebied te heroveren?

Wij weten, beter misschien dan iemand, dat er in Amerika wilden bestaan in den volsten zin van het woord; maar wat dezen betreft, men bedwingt ze gemakkelijk genoeg en met iederen dag verdwijnen zij meer en meer van den natuurlijken bodem, daar zij noch verstand, noch veerkracht genoeg bezitten om zich te verdedigen of te handhaven.

Deze wilden waren, eer zij aan de Spanjaarden en Engelschen onderworpen werden, reeds lang te voren cijnsbaar aan de Mexicanen, de Peruanen en de Auracaniers van Chili, en dat wel ten gevolge van hun lagen trap van ontwikkeling, die hen bijna met het dier gelijk maakt.

Men moet deze zwervende horden of Amerikaansche Iloten, die slechts eene uitzondering op den regel zijn, niet verwarren met de groote, ongetemde natiën welker zeden wij hier trachten te beschrijven — zeden die met den dag veranderen en verbeteren; want in weerwil hunner pogingen om zich aan haar invloed te onttrekken — wint de Europeesche beschaving — die zij uit erfelijken haat tegen de eerste veroveraars en om het blanke ras in het algemeen, meer dan om eenige andere reden verachten — onder de Roodhuiden gedurig veld, en omringt en ontknelt hen van alle kanten, om zoo te zeggen tegen wil en dank.

Te Mexico zelve, sedert het oogenblik dat dit land, voor zelfstandigheid rijp geworden, zich als Spaansche kolonie onafhankelijk verklaarde van het moederland, behoorden de uitstekendste mannen, die, hetzij in de kunsten, in de diplomatie of in den oorlog hebben uitgeblonken, tot het zuivere Indiaansche ras. Tot bewijs van deze bewering behoeven wij slechts een enkel feit van de hoogste beteekenis aan te voeren: de beste historie van Zuid-Amerika die tot hiertoe in de Spaansche taal het licht zag, werd geschreven door een Inca: Garcilasso de Vega!

Is dit bewijs niet afdoende? En wordt het niet meer dan tijd om de ongerijmde theoriën den bodem in te slaan, welke trachten vol te houden, dat het roode menschenras, als een verbasterd of mislukt natuurproduct, ongeschikt is voor ontwikkeling of verbetering, en onherroepelijk gedoemd zou zijn om van het aardrijk te verdwijnen!

Na deze lange uitweiding, te lang misschien voor het ongeduld van sommige lezers, maar tot recht verstand der volgende feiten onontbeerlijk, hervatten wij thans den draad van ons verhaal, waar wij dien hadden afgebroken.

Na een vermoeienden marsch van drie uur door het hooge prairiegras, bereikten onze avonturiers de eerste grenspalen die zij wenschten te overschrijden.

Tegen middernacht, nadat don Miguel zijn kameraden twee uur rust had vergund, werd de tocht hervat.

Met het opgaan der zon kwamen zij aan een soort van *carno* of keel, gevormd door twee loodrechte rotswanden, en waren zij verplicht om vier uur lang door het bed van een half uitgedroogden stroom te trekken of liever te waden, waar echter hunne stappen gelukkig geen zichtbaar spoor konden nalaten.

Gedurende verscheidene dagen ging de tocht door steile en eenzame gebergten onder de grootste bezwaren en vermoeienissen, maar overigens zonder eenig meldenswaardig voorval op te leveren.

Eindelijk bevonden zij zich opnieuw in de zoogenaamde *tierras calientes;* alles was hier weder groen en een weldadige warmte deed haar koesterenden invloed met kracht gevoelen.

Ook onze avonturiers, die in de hooge streken der Serrania veel van de koude hadden moeten verduren, ondervonden een onbeschrijfelijk genot bij het inademen der zachte en geurige lucht onder dien helder blauwen hemel en prachtigen zonneschijn, in plaats van het dof grijze luchtgewelf en den bekrompen met ijzel en motregen bezwangerden horizont, tusschen de bergspitsen en rotskloven, die zij thans achter den rug hadden.

Aan het einde van den vierden dag, nadat zij de bergen door waren, slaakte don Miguel een kreet van verrassing en zelfvoldoening, toen hij in de blauwe verte der prairie de eerste voorposten zag van een onmetelijk woud, dat hij zoo reikhalzend had gezocht en aanvankelijk het doel van zijn tocht was geweest.

Schept moed! mijne vrienden, riep hij, wij krijgen nu spoedig de verfrisschende schaduw die ons hier ontbreekt.

Zonder te antwoorden, versnelden zijne kameraden hun pas, als mannen die de hun voorgespiegelde beloften op prijs stelden.

De nacht was reeds volkomen gedaald toen zij, niet het bosch, maar den oever eener vrij breede rivier bereikten, wier nabijheid zij door het hoogstaand prairiegras niet hadden bemerkt voor dat zij op eenige passen afstands

het zacht stroomende water op den bergachtigen oever hoorden kabbelen.

De jager besloot echter den volgenden morgen af te wachten om naar eene waadbare plaats te zoeken.

Men kampeerde dus; maar uit voorzorg werd er geen vuur ontstoken, en onze avonturiers, na een sober maal te hebben genoten, wikkelden zich in hunne *zerapé's* en sliepen weldra in.

Don Miguel was de eenige die bleef waken.

Intusschen zakte de maan naar den horizon, de sterren begonnen te verbleeken en zich in de diepte des hemels te verliezen; den jager, overstelpt door afmatting, vielen de oogen toe en hij zou voor een korte poos zijn ingeslapen, toen hij opeens door een vreemdsoortig geluid werd wakker geschrikt; hij sprong op als door een elektrischen schok getroffen en spitste de ooren.

Eene zachte trilling doorliep het riet aan de boorden der rivier, wier kalme wateren zich als een zilveren lint door de vlakte kronkelden.

Geen briesje bewoog de lucht.

De jager trad naar den Spotter en legde hem de hand op den schouder; deze opende de oogen en zag hem aan.

— De Indianen! fluisterde hij hem in het oor.

Thans op handen en voeten naar de rivier kruipende, begaf hij zich te water.

Schuw zag hij in alle richtingen rond.

De maan verspreidde nog licht genoeg om het landschap tot op verren afstand te verkennen.

Hoe nauwlettend echter de jager rondkeek en de omstreken opnam, hij zag niets.

Alles was kalm.

Hij wachtte een geruime poos, met strakken blik en scherp luisterend oor.

Er verliep een half uur, zonder dat het geluid, waardoor hij was gewekt, zich vernieuwde.

Wat hij ook luisteren mocht, geen het minste gerucht stoorde de stilte van den nacht.

Met al dat was don Miguel overtuigd dat hij zich niet kon bedrogen hebben.

In de wildernis hebben alle geluiden eene natuurlijke oorzaak; dit weten de jagers, en daarbij hebben zij ieder geluid leeren onderscheiden, zonder zich ooit te vergissen.

Gedurende al dien tijd stond de jager tot aan de heupen in het water.

Al zijn de dagen er stikkend heet, is de nacht daarentegen buitengewoon koel.

Don Miguel voelde dus eene huiveringwekkende koude door al zijne leden.

Eindelijk zijn onderzoek moede wordend, en half in de meening dat hij zich bedrogen had, besloot hij zijn koud bad te verlaten, en weder aan land te gaan; maar, op het oogenblik dat hij zijn voornemen wilde uitvoeren, voelde hij langs zijne borst een hard voorwerp schuiven.

Hij sloeg de oogen naar omlaag en stak onwillekeurig de handen uit: wat had hij aangeraakt? Het was de kant van een kleine prauw die geruchteloos door de biezen gleed en ze zacht vaneen scheidde.

Deze prauw, even als alle Indiaansche kano's was van berkenschors vervaardigd, dat door middel van heet water van den boomstam wordt losgemaakt.

Don Miguel nam terstond het geheimzinnige vaartuig in oogenschouw, dat, zonder behulp van menschenhanden, zich scheen voort te bewegen of liever in eene rechte lijn zich langs den stroom liet afdrijven.

Een ding echter verwonderde den jager, namelijk dat het bootje zonder de minste schommeling voortgleed.

Blijkbaar werd het door een onzichtbaar wezen voortgestuwd, waarschijnlijk door een Indiaan; ja, hij kon hieraan niet langer twijfelen.

Maar, waar zat dan deze man? Was hij alleen? Geen van deze vragen liet zich beantwoorden.

De jager was erg in de engte gedreven; hij dorst geen lid verroeren uit vrees van zijne tegenwoordigheid te verraden; intusschen gleed de prauw altoos voort.

Om er tot iederen prijs een eind aan te maken, trok don Miguel zachtjes zijn mes uit de scheede, en met ingehouden adem hurkte hij neder in de rivier, derwijze dat zijn gezicht maar eventjes boven water uitstak.

Wat hij hoopte gebeurde; een sekonde later zag hij in de schaduw, als twee vurige kolen, de oogen van den Indiaan schitteren die achter de prauw zwom en haar met de armen voortstuwde.

De Roodhuid hield zijn hoofd gelijk met het waterpeil en keek met bespiedende blikken om zich heen.

De jager herkende een Kamantsjé.

Plotseling vestigden de oogen van den wilde zich op den jager.

Deze oordeelde het raadzaam om zich van hem te ontslaan; met de buigzaamheid van een slang en de vlugheid van een jaguar greep

hij zijn vijand bij de keel en zonder hem den tijd te laten een alarmkreet te uiten, stiet hij hem het mes in de borst.

Het gelaat van den Indiaan werd zwart; zijn oogen spalkten zich wijd open, hij sloeg een oogenblik het water met armen en beenen; maar weldra verstijfden zijne leden, eene laatste stuiptrekking deed zijn lichaam krimpen en hij dreef weg op den stroom, een lichtgekleurd bloedig spoor achterlatende.

De arme Indiaan was dood.

Zonder een oogenblik tijd te verliezen, stapte de jager in de prauw en zich aan het riet vasthoudende, keek hij uit naar den kant waar hij zijne kameraden had achtergelaten.

Deze, door den Spotter gewekt, waren reeds omzichtig genaderd, de buks medebrengende die de jager op den oever had laten liggen.

Zoodra zij bij elkander waren, brachten zij de prauw buiten de biezen die haar den doortocht belemmerden, en nadat allen zich op bevel van don Miguel ingescheept en het vaartuig in volle water hadden gebracht, strekten zij zich plat op den bodem uit.

Onder deze voorzorg dreven zij een geruime poos zachtjes de rivier af, zoo zij meenden, onopgemerkt door de onzichtbare vijanden die zich waarschijnlijk hier of daar aan den oever verscholen hielden, toen er plotseling een verschrikkelijke alarmkreet opging en de lucht als een donderslag deed daveren.

Het lijk van den door don Miguel gedooden Kamantsjé was gedurende eenige minuten door den stroom medegesleept, maar toen op een hoop biezen en drijfhout gestuit, juist tegenover een Indianen-kamp, dat de avonturiers een paar uur geleden, zonder het te zien, waren voorbij getrokken.

Zoodra hadden de Roodhuiden het lijk huns broeders niet opgemerkt, of zij hieven een vervaarlijk doodsgeschrei aan, verzamelden zich aan den oever en nu stonden zij daar, elkander met den vinger de prauw aanwijzende.

Don Miguel, ziende dat hij ontdekt was, greep oogenblikkelijk de pagaaien en door den Spotter en Casova geholpen, was hij binnen eenige sekonden buiten hun bereik.

De teleurgestelde Kamantsjen, woedend over deze behendige vlucht en niet wetende wat zij er vooreerst tegen zouden doen, zwaaiden met de armen, staken de vuisten op en overlaadden hunne onbekende vijanden met al de scheldwoorden die het Indiaansche woordenboek hun aan de hand deed, als hazen, eenden, honden, uilen en meer andere dergelijke namen van dieren die zij haten of verachten.

De jager en zijne kameraden stoorden zich weinig aan deze machtelooze beschimping en pagaaiden met kracht door om hun tocht te vervolgen en tevens in hunne stramme leden den bloedsomloop te herstellen na hun diepen slaap in de kille nachtlucht.

Inmiddels veranderden de Indianen van taktiek.

Verscheidene pijlen met weerhaken werden naar de prauw afgeschoten, zelfs vielen er eenige geweerschoten; maar de afstand was te groot en het water alleen werd door de kogels getroffen.

Zoo ging de nacht voorbij.

De avonturiers roeiden met verdubbelden ijver voort, daar zij reeds gezien hadden dat de rivier, na menige kronkeling, stilaan het woud naderde, dat zij zoo gaarne wenschten te bereiken.

Intusschen meenden zij niets meer van hunne vijanden te vreezen te hebben en lieten zij de pagaaien eenige oogenblikken rusten om zich te verpoozen en een weinig voedsel te nuttigen.

Terwijl zij bezig waren met hun ontbijt, kwam de zon op en nu ontrolde zich een prachtige landstreek voor hunne verbaasde blikken.

— O! riep opeens de Spotter, op een toon van schrik die weinig goeds voorspelde.

— Wat is er? vroeg don Miguel, die terstond begreep dat het opperhoofd iets buitengewoons moest gezien hebben.

— Kijk! riep de Spotter met nadruk, terwijl hij den arm uitstrekte in de richting van de streek die zij dien nacht waren doorgekomen.

— Sakkerloot! riep de jager, twee prauwen achter ons! O, o! daar zal wat aan te tornen vallen.

— *Cuerpo de Christ!* riep op zijn beurt Casova, met een sprong die het lichte vaartuig bijna deed omkantelen.

— Wat nog meer?

— Ziet eens!

— Alle duivels! hervatte de jager, wij worden ingesloten.

Werkelijk kwamen er twee prauwen achter hen den stroom af, terwijl twee andere van twee tegenovergelegen oeverpunten hun te ge-

moet kwamen, blijkbaar met het dubbele doel om hun den voortgang zoowel als den terugtocht af te snijden.

— Ach, lieve hemel! daar komen de Roodhuiden om ons een koud bad te geven, prevelde Casova. Wat denkt gij er van, jager?

— Nu goed, laat hen maar komen, riep don Miguel vroolijk, wij zullen hen betalen voor hunne moeite. Geeft acht, kameraden, en verdubbelen wij onze inspanning.

Op zijn wenk, grepen de mannen terstond de pagaaien weder op en gaven aan de prauw zulk eene vaart, dat zij over het water scheen te vliegen.

De toestand der blanken werd inderdaad bedenkelijk.

Don Miguel stond op zijn buks geleund in de prauw overeind en berekende koelbloedig de kansen voor en tegen deze onvermijdelijke ontmoeting; zijne ergste vrees betrof niet de booten die achter hen kwamen, daar deze nog op te verren afstand waren om hen in tijds te kunnen inhalen, maar al zijne aandacht vestigde zich op de twee die hen van voren te gemoet kwamen en tusschen welke hij noodzakelijk zou moeten doorroeien.

Met iederen pagaaislag verminderde de afstand die de blanken van de Roodhuiden scheidde.

De vijandelijke prauwen, zooveel men in de verte kon opmaken, schenen al te sterk bemand en hadden zwaar werk om tegen stroom op vooruit te komen.

Don Miguel had alles met een onfeilbaren blik gezien; hij nam een van die koene besluiten voor welke hij algemeen beroemd was en die in deze kritieke oogenblikken alleen in staat schenen om hem en de zijnen te redden.

HOOFDSTUK XXII

BLANKEN EN ROODHUIDEN

De jager, zoo als wij gezegd hebben, had bepaald partij gekozen.

In plaats van eene poging te doen om tusschen de beide prauwen te ontsnappen, waardoor hij groot gevaar zou hebben geloopen van in den grond te worden geboord, nam hij zijn koers een weinig links en stevende regelrecht aan op de prauw die het dichtst bij de zijne was.

De Indianen, verschalkt door deze manœuvre, van welke zij niet aanstonds de uitwerking voorzagen, ontvingen haar met luide triomfkreten.

De avonturiers hielden zich echter doodstil, maar verdubbelden hunne pogingen en roeiden met kracht door.

Een vergenoegde lach plooide zich om de lippen van don Miguel.

Naarmate zijne prauw die der Kamantsjen naderde, had hij gezien, dat de rivier aan de linkerzijde een sterke bocht maakte en deze bocht gevormd werd door een klein eiland, dat zeer dicht bij den oever lag, maar toch ver genoeg om een bootje door te laten.

Hij bediende zich nu van dezen doortocht en vermeed zoodoende een langen omweg, hetgeen hem op eens een goed eind op de vijanden, die hem vervolgden, deed winnen.

De hoofdzaak was hier om het eiland te bereiken voordat de eerste vijandelijke prauw er aankwam.

De Roodhuiden echter begonnen weldra, zoo niet gansch en al, dan toch gedeeltelijk te bemerken wat hun onverschrokken tegenstander voornemens was; ook zij veranderden dus van plan en wijzigden hunne richting.

In plaats van de blanken regelrecht tegemoet te snellen zooals zij tot hiertoe gepoogd hadden, namen zij hun koers links en pagaaiden met kracht op het eiland aan.

Don Miguel begreep thans dat hij, het koste wat het wilde, hunne vaart moest zien te stuiten.

Tot dusver was noch van de eene noch van de andere zijde een pijl geschoten of een geweerschot gewisseld.

De Indianen rekenden zoo stellig hunne vijanden te zullen meester worden, dat zij het als onnoodig beschouwden om tot dit uiterste over te gaan.

De blanken daarentegen, die de noodzakelijkheid gevoelden om hun kruit te sparen, daar zij te midden van een vijandelijk land onmogelijk nieuwen voorraad konden bekomen, bepaalden zich voorzichtigheidshalve om het voorbeeld der Indianen te volgen, hoe

belust zij ook mochten zijn om met hen slaags te raken.

Intusschen was de vijandelijke prauw geen vijftig ellen meer van het eiland verwijderd; de jager, na nog een laatsten blik in het rond te hebben geworpen, neigde zich tot zijne kameraden en sprak hun met een zachte stem eenige woorden toe.

Oogenblikkelijk lieten deze de pagaaien rusten en hunne geweren grijpende, knielden zij in de prauw neder en legden hun wapens op den rand der boot, na vooraf nog een tweeden kogel in den loop te hebben laten glijden.

De jager had hetzelfde gedaan.

— Zijn wij gereed? vroeg hij een oogenblik later.

— Ja! riepen de avonturiers.

— Schiet dan en laag aanleggen: vuur!

De vijf buksen brandden los in een enkelen knal.

Wij hebben reeds aangemerkt dat de beide prauwen elkander reeds dicht genaderd waren.

— Nu naar de pagaaien en vlug! riep de jager.

Acht armen hernamen de dubbele riemen, de lichte boot vloog over het water.

Alleen de jager laadde zijn buks weder en lag op de eene knie gereed om te schieten.

De uitwerking der eerste losbranding openbaarde zich weldra; de vijf geweerschoten, allen op hetzelfde punt gericht, hadden in de zijde der Indiaansche boot een vrij groote bres gemaakt, juist gelijk met de waterlijn, zoodat zij niet langer vlot kon blijven.

Kreten van schrik en smart gingen op onder de Kamantsjen, die de een na den ander over boord sprongen en naar alle kanten wegzwommen.

Wat hunne prauw betreft, aan zich zelve overgelaten, begon zij oogenblikkelijk af te drijven, liep langzamerhand vol en verzonk eindelijk in den stroom.

De avonturiers, zich thans van hunne vijanden ontslagen rekenende, vertraagden voor een oogenblik hunne pogingen.

Eensklaps hief de Spotter zijn pagaai op, terwijl don Miguel zijn geweer bij den tromp vatte.

Twee Kamantsjen, ware athleten in kracht en met woeste blikken, waren onverhoeds genaderd en poogden zich aan de boot vast te klemmen om haar te doen kantelen.

Weldra vielen zij met verbrijzelden schedel in het water terug en dreven af op den stroom.

Eenige minuten later bereikten de jagers den doortocht.

Intusschen waren een aantal Indianen naar het eiland gezwommen, en begonnen zij, zoodra zij aan land kwamen de blanken van aldaar te bestoken; bij gebrek aan andere middelen wierpen zij hen met steenen, daar zij hunne nat geworden buksen niet konden gebruiken en hunne pijlkokers en bogen bij hunne plotselinge indompeling in de rivier waren verloren gegaan.

Hoe ruw en gebrekkig deze door de Kamantsjen gebruikte verdedigingsmiddelen ook wezen mochten, was don Miguel echter verplicht zijn kameraden dringend aan te bevelen om met verdubbelde kracht voort te roeien, ten einde zoo spoedig mogelijk buiten het bereik der zware steenworpen te komen, die hageldicht van uit de hooge biezen en van achter ieder welgelegen aanvalspunt rondom de boot neerregenden, terwijl de Roodhuiden, volgens hun gewoonte, wel zorg droegen onzichtbaar te blijven uit vrees voor de kogels der blanken.

De toestand der laatstgenoemden werd echter onhoudbaar, er moest een einde aan worden gemaakt, en de jager die scherp op de eerste gelegenheid loerde om zijne vijanden eene geduchte les te geven, meende die weldra gevonden te hebben: eenige ellen van hem af, op den oever, zag hij op een zeker punt, in een floripondio-boschje, eene verdachte beweging; terstond legde hij zijn geweer aan, mikte op goed geluk en schoot.

Een vervaarlijke kreet verhief zich uit de dichte struiken der floripondios, bamboezen, lianen en waterplanten, en een reusachtige Indiaan, woest als een gekwetste tijger, sprong te voorschijn om zich achter een ander boschje, dat een eind verder op het eiland gelegen was, in veiligheid te stellen; don Miguel, die met allen spoed zijn buks weder geladen had, legde die voor de tweede maal aan om den vluchteling opnieuw te treffen, maar hief haar terstond weder op.

De Indiaan viel reeds op het zand en wrong zich in zijn laatsten doodstuip.

Op hetzelfde oogenblik schoten er uit de omliggende boschjes een tiental Kamantsjen te voorschijn, en snelden naar het lijk huns broeders, namen het in hunne armen en verdwenen er mede als een troep spoken.

Nu volgde er een stilstand, en weldra waren de woeste kreten en gevaarlijke steenworpen die eenige minuten te voren de lucht deden weergalmen en de blanken met ondergang

bedreigden, vervangen door de diepste kalmte en rust.

— De arme duivels! mompelde don Miguel, terwijl hij zijn buks op den bodem der prauw nederlegde en een der pagaaien greep, het spijt mij wel dat zulks hier heeft moeten gebeuren, maar ik geloof dat zij er thans genoeg van hebben nu zij de kracht van mijn buks hebben leeren kennen, en ik denk dat zij ons voortaan met vrede zullen laten.

De jager had zich niet misrekend: werkelijk lieten de Roodhuiden niets meer van zich zien of hooren.

Wat wij hier beschreven hebben, moet onze lezers niet te zeer verwonderen: ieder land heeft zijne eigene begrippen van eer en plicht.

De Indiaan gaat van het beginsel uit, dat hij zich niet nutteloos aan gevaren moet blootstellen.

Voor hen kan de bijval alleen hunne daden rechtvaardigen; zoodra zij dus zien dat zij de sterksten niet zijn, deinzen zij zonder schaamte terug en laten met de meeste bereidwilligheid de plannen varen die zij eenmaal opgevat en misschien weken vooraf hebben voorbereid.

De jagers kwamen eindelijk het eiland ongemoeid voorbij.

De tweede vijandelijke prauw was thans reeds ver achter hen; wat de beide anderen betreft, die zij het eerste gezien hadden, deze gelegen nauwelijks meer dan onmerkbare stippen aan den horizon.

Toen de Roodhuiden der tweede prauw dus zagen dat de blanken een afstand op hen hadden gewonnen, dien zij onmogelijk weder konden inhalen en dat deze stellig aan hunne vervolging zouden ontsnappen, schoten zij al hun geweren en bogen te gelijk op hen af, als om hun een laatste proef van hun moed achterna te zenden; eene machtelooze vertooning, die niemand kwetste, daar de kogels en pijlen op een aanzienlijken afstand van de blanken nedervielen; daarop wendden zij den steven, om zich bij hunne kameraden op het eiland te voegen, waar deze in het dichte geboomte de wijk hadden genomen.

Don Miguel en de zijnen kwamen er behouden af.

Na nog omtrent een uur lang stroomafwaarts te hebben geroeid, om tusschen zich en de Kamantsjen een onoverkomelijken afstand te laten, namen zij een poos rust, die zij wel noodig hadden om zich te herstellen van den heftigen kamp en hunne wonden te wasschen, want sommigen hadden vrij ernstige kneuzingen bekomen door den steenregen die op hen was neergekomen; in het heetst van den strijd hadden zij dit minder bemerkt, maar nu het gevaar voorbij was, begonnen zij er aan te lijden.

Het woud, dat des morgens, uit hoofde der veelvuldige krommingen der rivier, nog zoo ver van hen verwijderd lag, waren zij thans zeer nabij gekomen en zij hoopten het nog voor den avond te zullen bereiken.

Na eene korte ontspanning grepen zij dus weder de riemen en hervatten met nieuwen ijver hun tocht.

Tegen het ondergaan der zon verdween de kleine prauw onder de sombere bladgewelven van het onmetelijk natuurwoud, dat zich als een statige dom boven hunne hoofden sloot en door den stroom in de schuinte doorsneden werd.

Zoodra de duisternis begon te vallen, ontwaakte de woestenij en liet het gehuil der wilde dieren, die zich naar de rivier begaven om te drinken, zich somber hooren in de diepte der ongerepte bosschen.

Don Miguel achtte het ongeraden om zich op dit uur te wagen in de onbekende wildernis, die zonder twijfel gevaren van allerlei aard in haren schoot verborg.

Nadat hij dus nog eenigen tijd had laten voortroeien, om eene geschikte ladingsplaats te vinden, gaf hij eindelijk bevel om op een verheven rotsmassa aan te houden, die in den stroom vooruit sprong en een soort van voorgebergte vormde waar men zonder veel moeite of gevaar zou kunnen aan wal stappen.

Nauwelijks waren zij aan land, of de jager deed een wandeling om de rots, daar hij de omstreken wilde opnemen om te weten in welk gedeelte van het woud zij zich bevonden.

Ditmaal diende het toeval den jager beter dan hij had durven verhopen.

Na met moeite en de uiterste voorzorg de struiken en slingergewassen te zijn doorgeworsteld, die hem overal den weg versperden, zag hij zich eensklaps en zonder nader onderzoek aan den ingang van eene natuurlijke grot, waarschijnlijk gevormd door een dier vulkanische omkeeringen die in deze streken zoo veelvuldig zijn.

Bij deze ontdekking bleef hij staan, stak een ocote-fakkel aan, die hij niet verzuimd had met zich te nemen, en trad stoutmoedig de

spelonk binnen, gevolgd door zijne kameraden.

De plotselinge verschijning der brandende toorts verschrikte een grooten zwerm nachtvogels, uilen en vleermuizen, die met luid geschreeuw fladderend wegvlogen en aan alle zijden zochten te ontsnappen.

De jager ging echter door, zonder zich om deze liefhebbers der duisternis te bekommeren, die hij zoo onverwachts in hunne sombere schuilhoeken gestoord had.

De spelonk was hoog, buitengewoon ruim en luchtig.

Onder de omstandigheden waarin zich de jagers bevonden, was dit voor hen eene allergelukkigste ontdekking, daar ze hun een genoegzaam veilig verblijf voor den nacht aanbood, even als voor de nasporingen der Indianen, die hen thans wel uit het oog hadden verloren, maar zeker niet zouden nalaten hen te vervolgen.

De avonturiers, na de grot in alle deelen doorzocht en zich verzekerd te hebben dat er geen verscheurende dieren in schuilden, en wat meer zegt, dat zij twee uitgangen had, die de gelegenheid waarborgden om te kunnen vluchten, wanneer zij door een overmachtigen vijand mochten worden aangevallen, keerden naar de landingplaats terug, haalden de boot uit het water, namen haar op de schouders en zetten haar achter in de grot.

Vervolgens begonnen zij, met een geduld waar alleen de Indianen of de woudloopers in staat toe zijn, zorgvuldig de minste sporen en indruksels uit te wisschen die de plaats hunner ontscheping of de schuilplaats, die zij gekozen hadden, zouden kunnen verraden.

Alle openingen werden dicht gemaakt, de gebogen riethalmen hersteld, de van een geschoven lianen en struiken weder bijeengevoegd en na deze gepaste voorzorg zou niemand hebben kunnen vermoeden, dat er een troep menschen was doorgegaan.

Daarop verzamelden zij een goeden voorraad dood hout om vuur te stoken, alsmede *ocote*-takken voor fakkels, en trokken de grot binnen met het vaste voornemen om eindelijk de rust te genieten waar zij zooveel behoefte aan hadden.

Al deze toebereidselen hadden tijd gevorderd, en de nacht was reeds een goed eind heen, eer onze vrijbuiters, na het gebruik van een mageren, in der haast klaar gemaakten maaltijd, in hunne mantels gewikkeld zich op den grond uitstrekten, en met de voeten naar het vuur, het hoofd op een hoop dorre bladeren en de hand aan de buks, eindelijk insliepen.

Niets stoorde dien nacht hunnen slaap, die nog aanhield toen de eerste stralen der zon den oostelijken gezichteinder reeds kleurden met een purperen gloed.

Don Miguel werd het eerst wakker en wekte terstond zijne kameraden.

De Spotter was niet in de grot.

Zijne afwezigheid maakte den jager echter niet ongerust.

Hij kende den Sachem te wel om van den eerlijken Indiaan verraad te vreezen.

— Staat op! riep hij tegen de slapenden. De zon is al op: wij hebben lang genoeg geslapen, het wordt tijd om aan onzen arbeid te denken.

Oogenblikkelijk was ieder op de been.

De jager had zich in den Sachem niet bedrogen; nauwelijks was hij bezig met het vuur aan te leggen om het ontbijt gereed te maken, of de Spotter verscheen.

Hij droeg op zijne schouders een heerlijken eland, dien hij stilzwijgend op den grond wierp, en zich toen nevens de Witte Lelie neerzette.

— Te duivel! hoofdman, riep don Miguel verrast, ge zijt een vooruitziend man, uwe jachtvangst is welkom, onze levensmiddelen begonnen mooi op te raken.

De Indiaan grinnikte van plezier over deze lofbetuiging, maar verder antwoordde hij niet; gelijk al de lieden van zijn stam, sprak de Indiaan alleen in geval van dringende noodzakelijkheid of wanneer het gesprek eene meer ernstige wending nam.

Op een wenk van don Miguel begon Carlos, een der bedienden, die een ervaren jager was, onmiddellijk den eland de huid af te stroopen.

De pemmican, de pueco, en het Indiaansche koren bleven onaangeroerd in de *alforjas* (knapzak), dank zij de sappige hertenbouten, die Carlos zoo behendig van het wildbraad had afgesneden en die, op den rooster gebraden aan allen een uitmuntend ontbijt verschaften; dit festijn werd bekroond met eenige droppels pulque, waaraan echter de Spotter en zijn vrouw, volgens de wijze der Chichimeka's, die geen sterken drank gebruiken, weigerden deel te nemen.

Daarna werden de pijpen en cigaretten opgestoken en ieder begon stilzwijgend te rooken.

Don Miguel overwoog bij zich zelven welk plan hij volgen zou.

— Caballeros, zeide hij, wij zijn hier op de plaats waar onzen tocht eigenlijk begint, het wordt dus tijd om u te zeggen waar wij heen gaan. Zoodra wij dit bosch door zijn, hetgeen niet lang duren zal, komen wij aan een ruime vlakte, in welker midden eene stad ligt. Die stad, door de Indianen Quiepa-Tani genoemd, in een der geheimzinnige wijkplaatsen waar zich, sinds den inval den Spanjaarden, de aloude Mexicaansche beschaving heeft teruggetrokken. Welnu, naar die stad moeten wij heen, want daar bevinden zich twee meisjes die wij geroepen zijn te redden. Maar datzelfde Quiepa-Tani is tevens eene heilige stad: Wee den Europeaan of den blanke die in haren omtrek gezien wordt of het waagt haar te betreden! Ik mag u dus niet verbergen dat de gevaren die wij tot hiertoe trotseerden en gelukkig te boven kwamen, niets te beteekenen hebben in vergelijking met die welke ons waarschijnlijk te wachten staan, eer wij het ons voorgestelde doel zullen bereiken. Er valt natuurlijk niet aan te denken dat wij allen die stad zouden kunnen binnentrekken; dit te willen ondernemen zou eene dwaasheid zijn die op een gruwzamen moord, zoo niet, op ons onvermijdelijk verderf zou uitloopen.

Daarentegen zal het noodig zijn dat wij hier getrouwe kameraden vinden, die ons in geval van tegenspoed of gevaar konden te hulp komen. Hoort daarom, caballeros, wat ik besloten heb: onze vriend Carlos zal op zijne stappen terugkeeren, dat is naar de plek waar wij Juanito gelaten hebben: vandaar zullen deze twee, te gelijk met onze paarden, zich naar de algemeene loopplaats begeven die wij onderling hebben afgesproken, ten einde zich daar met het detachement van den Zwarten Eland en Arendskop te vereenigen ten einde alsdan, zoo dit mogelijk is gezamentlijk herwaarts te komen. Wat dunkt u hiervan, caballeros? Keurt gij dit plan goed?

— In allen opzichte, antwoordde men met eene toestemmende buiging.

— En gij, Sachem, wat zegt gij?

— Mijn broeder is wijs en al wat hij zegt is goed, zei de Sachem.

— Maar, hoe dat, moet ik u dan verlaten? mompelde Carlos met een verlegen blik op zijn meester.

— 't Is noodig, vriend, antwoordde deze, maar het zal slechts voor kort zijn, zoo ik hoop.

— Herinner u goed langs welken weg wij gekomen zijn, om u niet te vergissen als gij terugkomt, zei de jager.

— Il: zal mijn best doen, prevelde Carlos.

— Zeg, jager, riep Casova meesmuilend, wat duivel! waarom zendt gij mij niet liever dan dezen armen man, daar ik als woudlooper de prairie op mijn duimpje ken terwijl ik bijna durf wedden dat hij zijn gebeente op den weg zal te bleeken leggen.

Don Miguel schoot den Mexicaan een doorborenden blik toe, die hem de oogen neerslaan en beschaamd het hoofd deed buigen.

— Omdat ik, vriend Casova, antwoordde hij met zonderlingen nadruk op ieder woord, omdat ik zooveel van u houd dat ik geen minuut u uit het oog zou willen verliezen; gij begrijpt mij immers, niet waar?

— Zeer goed, zeer goed! stotterde deze, blijkbaar geraakt, maak u maar niet boos, jager, ik zal blijven, wat ik ervan gezegd heb, was alleen in uw belang, anders niet.

— Ik stel uw onbaatzuchtigheid op prijs en waardeer uw aanbod naar verdienste, hernam de jager koddig, spreken wij er niet verder over.

Zich daarop tot Carlos wendende, vervolgde hij:

— Daar wij wellicht spoedig hulp noodig hebben, zult gij weldoen in het terugkomen, zoo mogelijk, een korter weg te kiezen.

— Ik zal zien.

— Deze grot hier is een uitmuntend toevluchtsoord, zij is ruim genoeg om u allen te bergen; gij zult er verblijf houden met de paarden en haar niet verlaten dan op mijne orders; is dat afgesproken?

— Ja, en begrepen ook, wees daar gerust op; ik ben te zeer doordrongen van het gewicht der aanwijzingen die gij mij doet, om er mij niet naar te gedragen.

— Een laatste woord nog. Ik heb u gezegd, dat het voor het welslagen onzer moeilijke onderneming volstrekt noodig was, dat wij hier in ieder geval een sterk detachement cordate mannen konden vinden; wil dus den Zwarten Eland dringend waarschuwen, dat hij zijne omzichtigheid verdubbelt, en zooveel mogelijk, niet alleen ieder geschil met de Indianen, maar zelfs iedere ontmoeting met hen ontwijkt.

— Ik zal het hem zeggen.

— Brengen wij thans de prauw weder te water en dan goed geluk er mee.